

TÁVOLI HÍREK

ADVENTISTA MISSZIÓ fiatalok és felnőttek részére

2018 • NEGYEDIK NEGYEDÉV • DÉL-ÁZSIAI – CSENDES-ÓCEÁNI DIVÍZIÓ

TARTALOM

MIANMAR (BURMA)

- 5 Befolyásos emberek / október 6
7 Az élet vize / október 13 T

KAMBODZSA

- 10 A lebegő kéz / október 20 T
12 Kísérlet a gyülekezetben / október 27 T

FÜLÖP-SZIGETEK

- 15 Repülni – Istenért / november 3 T

INDONÉZIA

- 18 Orvos-misszionáriusok / november 10 T
20 A gyógyító zöldcitrom / november 17 T
23 Életformáló szemét / november 24
26 Vigyázat, az anya mérgez! / december 1 T

KELET-TIMOR

- 29 A bonyolult Biblia / december 8

THAIFÖLD

- 32 Hittel élni / december 15
34 Imádkozni az eltűnt testvérért / december 22 T
37 A 13. szombati program:
A temperamentum körüli gondok / december 29
40 A következő negyedévi terveink

T = A tizenévesek számára is érdekes történetek

A borítón: Saengsurin „Anna” Phongchan, a Koratban levő adventista nemzetközi iskola igazgatónője. Ebben a negyedévben e thaiföldi iskola történeteiből adunk válogatást.

III. negyedév

EDDIGI ADOMÁNYAITOK EREDMÉNYEI

Három évvel korábban, a 13. szombati adományokból felépült az adventista nemzetközi iskola Diliben, Kelet-Timor fővárosában. Olvassátok el a füzetben a kelet-timori történetet.

KEDVES SZOMBATISKOLAI VEZETŐ

Ebben a negyedévben a Dél-Ázsiai – Csendes-óceáni Divíziót mutatjuk be nektek, amely 14 országot foglal magába, és amelyekben az adventista egyház is tevékenykedik: Banglades, Brunei Darussalam, Kambodzsa, Indonézia, Laosz, Malajzia, Mianmar, Fülöp-szigetek, Szingapúr, Sri Lanka, Thaiföld, Kelet-Timor, Vietnam és Pakisztán.

A világnak ezen a területén egy milliárd ember él, ebből 1.4 millió adventista hívő, és ez azt jelenti, hogy 707 személyre jut egy adventista. Ebben a negyedévben hét projektumot (hatásközpontot) mutatunk be nektek. Ezek a központok az adventista egyház hívei és a helyi közösségekben élő emberek közötti kapcsolatfelvételt szolgálják. Ilyen hatásközpontként szolgálhat a könyvesbolt, a könyvtár, a vegetáriánus vendéglő, stb..

Ebben a missziós füzetben különösen két hatásközpontra fektetünk hangsúlyt:

- Hatásközpont a thaiföldi Koratban (Nakhon Ratsaszima) és
- Hatásközpont a kambodzsai Battambang városban.

Megismerkedtek majd egy üzletemberrel, aki szintén lelkeket nyer az Úrnak, és egy pilótával, aki helikoptert irányított a USA katonaságánál, amíg el nem határozta, hogy szombattartó lesz; most már Isten nevében repül a Fülöp-szigeteken. És ne hagyjátok ki a kambodzsai

„Lebegő kéz” valamint az indonéziai „Gyógyító zöldcitrom” történetét.

Gazdagítsuk a szombatiskolát

Ha érdekesebbé szeretnétek tenni a szombatiskolát, e füzet angol nyelvű PDF verzióját letölthetik a következő linkről: bit.ly/adultmission és a Facebook-on is elolvashatjátok (angolul). Látogassátok meg és fejezzétek ki tetszéseket a Facebook oldalunkon.

([Facebook.com/missionquarterlies](https://www.facebook.com/missionquarterlies)).

Használjátok a missziós történetek videofelvételét, amelyek a világszerte élő emberek tapasztalatairól szólnak, külön kiemelve a 13. szombat adományaiban részesülőket. Ha kívánjátok, kaphattok egy listát is minden ilyen videoklipről és linkről az interneten, így az alkalmazást letöltve online is megtekinthetik a videoklipeket.

Minden héten további képeket és érdekes dolgokat teszünk fel, amelyeket letölthettek és bemutathattok az osztályban egy számítógépen vagy mobiltelefonon, miközben felolvassátok nekik a missziós történeteket, vagy kinyomtathattok képeket és kitehetitek a szombatiskolai osztályotok termében, esetleg még a szombatiskolai hirdetőtáblákra is.

Még más adatokat és tevékenységeket a füzet végén megadott helyeken találtok, vannak ott például weboldalak, amelyeken még több anyagot gyűjthettek a szombatiskolai missziós bemutatókhoz. Személyesen is felvehetitek velem a kapcsolatot. E-mail címem: mcchesney@gc.adventist.org

Köszönjük, hogy segítetek a szombatiskolai osztályotok tagjainak, hogy megismerkedhessenek a világszerte élő testvéreikkel és ösztönzitek őket, hogy adományaikkal vegyenek részt az egyházmisszióban.

Szívből köszönjük és az Úr áldását kívánjuk nektek!

Andrew McChesney a Távoli hírek szerkesztője.

Adakozási lehetőségek

E negyedévi adományainkkal a következő hatásközpontokat fogjuk felépíteni, kibővíteni:

- Jobb élet hatásközpont a pakisztáni Lahore-ban.
- Adventista nemzetközi missziós iskola a thaiföldi Koratban.
- „Jobb élet” hatásközpont a kambodzsai Battambangban.

- Iskolafejlesztés Laoszban.
- Ifjúsági missziós központ Malajzia szárazföldi részén.
- Műveltető és írást-olvasást tanító központ a Fülöp-szigetek-i Lake Sebulan.
- A gyermekek terve: Tizenegy gyermek-szombatiskolai osztály létesítése a malajziai Sarawakban.

2018. október 6.

1. BEFOLYÁSOS EMBEREK

Mianmar (Burma)

Samuel Sou

A kapcsolatok nagyon fontosak Mianmarban. Nem számít, ki vagy, illetve mivel rendelkezel, hanem csak az, hogy kit ismersz. Úgy tűnik azonban, hogy az összeköttetések nem jártak előnyökkel az adventista egyház vezetői számára, amikor szükségük volt a hatóságok engedélyére, hogy egy nagyobb iskolát építsenek a fővárosban, Yangonban. Az iskolába beiratkozó diákok száma folyamatosan növekszik, s már elérte a 650 tanulót, akik az 1975 óta használatos, két kis iskolaépületbe járnak. Az iskolavezetésnek nincs más választása, mint hogy a korlátozott hely miatt elutasítsa az újabb diákok beiratkozását.

Az egyház vezetősége felvette a kapcsolatot a városi hatóságokkal annak érdekében, hogy jóváhagyást szerezzen egy új iskolaépület megépítéséhez, azonban a kormánytól senki sem akarta aláírni a dokumentumokat és kiadni az építési engedélyt.

A vezetőink ezután a városi hatóságoknál levő, személyes kapcsolataikhoz fordultak támogatásért, de ekkor se történt semmi.

A Keresztény Adventista Egyház Generál Konferenciája, az Egyház legmagasabb közigazgatási testülete felismerte, hogy újabb iskolákat kell építeni és ezt támogatni kell a Dél-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízióban, amelybe, 2012 óta, Mianmar is beletartozik.

A pénz a rendelkezésükre állt, de a helyi egyházi vezetők nem tudtak megfelelő kapcsolatokat kiépíteni a városi hatóságokkal, ahol jóváhagyták volna a projektet. Így telt el három év.

Új egyházvezetőket választottak. Mivel az új vezetőségnek nem voltak kapcsolataik a városi hatóságokkal, feladták az új iskola létesítésének az ötletét. Megvalósíthatatlannak látszott.

Samuel Sou, a Dél-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízió elnöke, aki mianmari születésű, gyengéden megfedtte az egyházvezetőket.

„Tudom, hogy nincsenek ismerőseitek, és nem ismertek befolyásos embereket, azonban Isten a mi oldalunkon áll. Ha megkérjük, akkor Ő vezet majd minket ebben.“

Imára buzdította a hívőket meg arra, hogy a városi hatóságoknál ismét nyújtsák be az iskolaépítési kérelmüket.

Az egyházvezetők imádkoztak ez ügyben, majd elmentek a városi hatóságok irodájában, ahol egy tisztviselő nő fogadta őket a beszélgetésre. Arca kipirult, amikor meghallotta, hogy a Yangon adventista iskolát képviselik.

„Önök hát ebből az iskolából jöttek”, mondta örömmel, „én az önök iskolájába jártam”. „Nagyon értékelem mindazt, amit ott kaptam az oktatást is beleértve, és már a két gyermekem is ott tanul”

Amikor meghallotta, hogy az iskola bizonyos bővítéseket tervez, kijelentette, hogy személyesen fog gondoskodni az összes szükséges iratokról.

„Segítek önöknek, megszerzem a szükséges papírokat.”

Amit megígért, azt rövid időn belül teljesítette is. Végre elkezdheték az új épület építését.

Az iskola új épületét 2017-ben szentelték Istennek, a megnyitó ünnepségen az Adventista Egyház világvezetősége is részt vesz. Ted Wilson arra készítette a tanárokat, hogy tartsák Jézust az oktatás központjában, mondván, hogy az iskola nagyon fontos hatásközpont Yangonban, ahol körülbelül 5 millió ember él.

Wesley Do, az iskola pénztárosa megköszönte a világszerte élő hívőknek, hogy 2012 második negyedévében átadták a 13. szombati adományaikat.

Ennek keretében 300.000 dollár jött össze. Az egyházi épület építése a számítások szerint 1,3 millió dollárba került. Az adományozók 425 000 dollárt adományoztak, a Generál Konferencia 400 000 dolláros támogatást nyújtott, 200 000 dollárt adományozott a Dél-ázsiai - Csendes-óceáni Divízió és 50 000 dollárt pedig az ADRA.

Az iskola arra törekszik, hogy fénysugár legyen a helyi közösségében, mondja Sau Lay Wah, az iskola igazgatója. Az új iskolaépület 800 kisfiút és kislányt tud fogadni, de ha a régi épületet továbbra is fenntartják, akkor még többet. Jelenleg 648 diákjuk van, akiknek 28% -a adventista családból jön.

Samuel Sau, divízióelnök, úgy véli, hogy az új iskolaépület építése kész csoda.

„Lehet, hogy nincsenek erős kapcsolataink a hatóságokkal, de Istennel jó viszonyban vagyunk.”

Ellen White mondta: „Isten minden bizonnyal befejezi az Ő művét, ha eszközök leszünk a kezében.”

„Amikor keressük Őt, hiszünk és bízunk benne, Ő átvezet minket a gondokon. Isten mindig itt van, mert ez az Ő műve.”

A történettel kapcsolatban:

- A történethez kapcsolódó fényképeket a következő linken nézhetitek meg: bit.ly/fb-mq

Missziós adatok

- Mianmarban 233 adventista gyülekezet és 30.920 hívő van. Az országnak 52.414.000 lakosa van, s ez azt jelenti, hogy 1.695 lakosra jut egy adventista hívő.
- Mianmarban két adventista egyetem, egy kiadóház, és a „Profétaság hangja” Biblia Levelező iskola működik.

2018. október 13.

2. AZ ÉLET VIZE

Mianmar (Burma)

Tranki Vergara, 44 éves

Ez a történet arról szól, hogyan járult hozzá egy apró cselekedet az adventista iskola megnyitásához Mianmarban.

Harminckét egyetemista misszionárius, 2016 januárjában, egyhetes látogatásra érkezett Thaiföld és Mianmar határvidékére. A Hong Kong-i adventista kollégium és a fejlett dél-koreai előkészítő akadémia ifjúsága, azért jött ide, hogy zenei oktatásban részesítse az

iskolás gyerekeket, hogy lefektesse a leendő óvoda alapját, és még más úton-módon támogassa a határvidéken élő, mianmari menekülteket.

Még mielőtt bármihez hozzáfogtak volna, egy Hong Kong-i egyetemista misszionárius, másik két thaiföldi misszionáriussal és a fényképészükkel, átment motorkerékpárral Mianmarba, egy rövidebb küldetésre. Egy 14 családból álló falvat szerettek volna meglátogatni, mesélte Tranki, az egyik thaiföldi misszionárius.

A faluban e látogatók tanúi lehetnek annak, hogyan harcolnak a helybeliek naponta a tiszta ivóvízért. A legközelebbi víztároló ugyanis a falutól másfél kilométernyire volt, és naponta innen cipelték a vizet a kannáikkal.

Janiz Suk Csing Li egyetemista lány sajnálta ezeket a családokat. Felébredt szívében a vágy, hogy valamiképpen segítsen rajtuk.

Amikor Janiz visszament a határvidékre, a helységbe, ahol a menekültközpont volt, elbeszélte a misszionáriusoknak, amit látott. A misszionáriusok elhatározták, hogy 50.000 bahtát (1.500 dollárt) fognak adni arra, hogy csővezetékét építtessenek a víztárolótól a faluig. Ez a pénz a misszionáriusi tevékenységek részeként a sütemények értékesítéséből összegyűjtött összeg maradéka volt. Az egyetemi hallgatók egy hónap múlva hazamentek, de a vízvezeték addigra már elkészült. Tranki minden misszionárius egyetemistának küldött elektronikus levélben képeket a vízvezetékről. Ez a csőrendszer lehetővé tette a falusi gyerekeknek, hogy az Élet vizéből is ihassanak.

„A falu lakossága nem volt keresztény, és nem is kívánt barátkozni a keresztényekkel. Amikor azonban meglátták a keresztényeknek ezt az egyszerű jótettét, felébredt bennük a vágy, hogy legyen a falujukban egy keresztényi iskola a gyermekeik számára.”

A helybeliek kérésével összhangban, az adventista egyház, 2016 júniusában, megalapított a faluban egy iskolát. Ennek az iskolának jelenleg 40 diákja van. A falu minden gyermeke ebbe az iskolába jár, sőt még a környező településekről is.

„Az emberek nagyon elégedettek, mert van nekik ivóvizük és iskolájuk.”

Tranki, aki most 44 éves, rendszeres misszionáriusi munkát végez Thaiföld és Mianmar határvidékén. Ezen kívül testnevelést és művészetet tanít a Korati nemzetközi misszióiskolában, az elsőtől a kilencedik osztályig, amely iskolának e negyedévi adományainkból juttatni

fogunk. Köszönjük, hogy az Adventista Missziót adományaitokkal is támogatjátok.

A történettel kapcsolatban:

- A Tranki nevet Csrankinak ejtjük.
- A történettel kapcsolatos képeket ezen a linken nézhetitek meg: bit.ly/fb-mq

Rövid tények

- Az ország nevét 1989-ben változtatta meg a katonai junta Burmáról Mianmarra, és hasonlóképpen lett a fővárosból, Rangunból Jangon.
- Az emberek, nemre való tekintet nélkül, a thanakafa kérgéből nyert, halványárga porral kenik az arcukat. A massa egyébként jótékony hatással is bír, véd a napsugárzástól, világosítja a bőr színét, sőt még ráncatlanít is.
- A rendszeres étkezés Mianmarban: főtt rizs, hal, hús, zöldség és leves. Egyszerre tálalják őket. A helyi lakosok kézzel rizsgolyókat formálnak, majd különféle szószokkal öntik le őket.
- Mianmarban a férfiak nem nadrágot, hanem úgynevezett longyit hordanak, ami tulajdonképpen egy nagy kendő, elöl csomóra kötve. A nők ugyanezt oldalról kötik csomóra.
- Az Inle-tó lakói az Inle-tavon úszó-kertekben termesztik a zöldségféléiket, amelyek „alapföldje” a fűgyökerek és a vízi-jácint. Ezek az úszó kertek vágathatók, átszervezhetőek, eltolhatók és akár földterületként is értékesíthetőek.
- Április közepén van a négynapos Thingjan vízi fesztivál, ezzel kezdődik a burmai újév. Tingjan az ország legnagyobb eseménye, népszerű fesztivál, mind a helyi lakosság, mind a külföldi turisták számára.
- A mianmari hegyekben drágakövek találhatóak. A világ rubinköveinek mintegy 90% -a Mianmarból származik. Zafir és Jáde is bőven található.

2018. október 20.

3. A LEBEGŐ KÉZ

Kambodzsa

Sorn Som An, 40 éves

Sorn Som An egy kambodzsai farmon nőtt fel, a gyermekét egyedül nevelő anya egyetlen fiaként. A gyülekezetbe egy lány miatt kezdett járni.

Azonban ahhoz, hogy megszabaduljon a családi, vallási hagyományoktól, sokkal többre volt szüksége, mint egy barátnőre. Szüksége volt egy erős kézre. Tizenévesként Som An minden vasárnap elkísérte a barátnőjét az ő templomába a szülővárosukban, Doun Kaevuban, amely Kambodzsa fővárosától, Phnom Penhtől úgy 70 km-re található.

„Nem a vallás érdekelt engem, hanem a lány”, vallotta Som An. Egyik vasárnap egy adventista missziómunkás hirdetett Igét a mi kis közösségünkben, akit a gyülekezetünk egyik híve hívott meg. A hívőket érdekelni kezdte az adventi üzenet, ezért a következő vasárnapra is meghívták Igét hirdetni. A harmadik igehirdetést követően a hívők titkos szavazással megszavazták, hogy adventista gyülekezetté váljanak, és elküldik Som Ant Phnom Penhbe, hogy értesítse róla az adventista vezetőséget.

A harminc hívő nemsokára megkeresztelkedett. Som An is megkeresztelkedett, habár nem hitt Istenben.

„Én nem keresztény családban nőttem fel, és nem beszélhetünk gyors változásról.” A keresztsége után Som An átköltözött a fővárosba, hogy egyetemre járjon. Mivel kevés pénze volt, az egyházvezetőktől kért támogatást. Kapott egy egyszobás lakást, ahol teljesen ingyen ellakhatott.

A második évfolyamon volt, amikor nagyon megbetegedett. Teste lázban égett és meg se tudott moccanni az ágyban. Azt hitte meg fog halni. Akkor eszébe jutott, amit a gyülekezetben hallott, hogy az Isten hatalmas Isten. Gondolta: „Miért ne imádkoznék Hozzá és kérném meg, hogy segítsen?”

Megpróbálta elhagyni az ágyat. De túl gyenge volt, ezért elesett. Megpróbálta még egyszer, de akkor sem sikerült. Minden erejét összeszedte, és harmadszor is megpróbálta. Végre sikerült neki!

Behunyta a szemét és így imádkozott: „Drága Istenem, kérlek, segítsél nekem.”

Ahogy elkezdte kiejteni a szavakat, fény sugarat pillantott meg a szoba másik végében. Felcsillant pár másodpercre, majd kialudt. Azt gondolta: „Isten a tudtomra adta, hogy jelen van, és figyel rám”.

Folytatta az imáját: „Hallottam, hogy hatalmas Isten vagy. A Bibliában azt olvastam, hogy sok beteget meggyógyítottál. Kérlek, segíts rajtam és gyógyítsál meg. Mindent köszönök neked. Ámen.”

Som An visszafeküdt az ágyba. Abban a pillanatban meglátott egy lebegő kezet, amely valójában kéz alakú fényes világosság volt. Ahogy a kézfej áthaladt a lába felett azonnal könnyebbülést tapasztalt, és már nem is fájtak az izmai. A lebegő kézfej áthaladt a hasa felett. Ahol a kéz átsiklott, az a testrésze meggyógyult. Amikor a kéz áthaladt a fején, úgy érezte, hogy a láza eltűnt, és teljesen meggyógyult.

Ugyanabban a pillanatban kiugrott az ágyából, és örömben ugrándozni kezdett a szobájában, ezt kiabálva: „Köszönöm Istenem a kinyilvánított hatalmat! Köszönöm Istenem a hatalmat!”

Ekkor 20 éves volt.

Som An ma már 40 éves és teológiát tanít a Battambang privát egyetemen, Kambodzsa második legnagyobb városában. Egyházunk aktív tagja, és örömmel tesz bizonyosságot mindenkinek Isten gyógyító erejéről.

„Annyira makacs voltam, mint Tamás apostol”, mondta, arra a bibliai eseményre gondolva, amelyben Tamás apostol nem volt hajlandó hinni Krisztus feltámadásában, amíg bizonyítékot nem látott. „Azt hiszem, Isten az Ő hatalmát használta fel arra, hogy megváltoztassa a szívem. Ha Isten nem gyógyított volna meg ilyen csodálatos módon, akkor valószínűleg ma nem hinnék benne. Most azonban határozottan hiszek Istenben, és bármennyire is nehéz az életem, tovább fogok hinni.”

E negyedévben a 13. szombati adományok egy részével Som An gyülekezete hatásközpontot fog építeni a környezetükben élő emberek elérése érdekében. A hatásközpont orvosi és fogorvosi rendelővel, vegetáriánus étteremmel, bio üzlettel, üdítőket felszolgáló találkozó-

helyel és fitnessközponttal fog rendelkezni. Köszönjük, hogy ezt a tervet missziós adományaitokkal támogatjátok.

A történettel kapcsolatban:

- Som An történetét a következő linken nézhetitek meg: bit.ly/Sorn-Som-An
- A történettel kapcsolatos képeket itt találjátok meg: bit.ly/fb-mq.

Missziós adatok

- A Kambodzsai Misszióban 6 gyülekezet és 6719 hívő van. A lakósság száma 15.797.000, és ez azt jelenti, hogy minden 2351 emberre jut 1 adventista hívő.
- Az első adventista misszionárius 1930 januárjában érkezett Kambodzsába, amely akkor az indokínai régióhoz tartozott. Amikor a hatóságok megtagadták, hogy engedélyt adjanak neki egy imaház felépítéséhez, akkor megszervezett egy 32 hívőből álló kambodzsai gyülekezetet Tinh Bienben, amely egy falu Chaudoc közelében, a szomszédos Cochin Kínában (most Vietnam).

2018. október 27.

4. KÍSÉRLET A GYÜLEKEZETBEN

Kambodzsa

Yin Pheara, 20 éves

Amikor Pheara (e: pira) 19 éves volt, elhatározta, hogy próbára teszi Istent. Ez a tizenéves már néhány hónapja járt a helyi gyülekezetbe, Battambanga városban, amely a második legnagyobb Kambodzsában.

Figyelmesen hallgatta, amit a lelkipásztor felolvasott Malakiás próféta könyvéből: „Hozzátok be a tizedet mind az én tárházamba, hogy legyen ennivaló az én házamban, és ezzel próbáljátok meg engem, azt mondja a Seregeknek Ura, ha nem nyitom meg néktek az egek csatornáit, és ha nem árasztok reátok áldást bőségesen” (Malakiás 3,10).

Amikor a következő szombaton elment a gyülekezetbe és eljött az adakozás pillanata, Pheara 1.000 kambodzsai riel (0.25 dollár) tett a kosárba. Ez volt az összes pénze.

Másnap a bátyja, Firun, csak úgy, minden ok nélkül adott neki 10.000 riel (2,50 dollár). Korábban is kapott ugyan a bátyjától pénzt, de mindig valamilyen alkalomból, mint például újévre, vagy halottak napján, de sohasem kapott tőle pénzt alkalmon kívül.

Pheara meglepődött.

De még ekkor sem tudta elhinni, hogy ez isteni ajándék.

A másik héten is próbára tette Istent. Ismét 1.000 riel adakozott. Habár 5.000 riel volt a zsebében, de nem tehette bele a kosárba az összes pénzt. Ugyanis, 5.000 rielre volt szüksége ahhoz, hogy megtankolja a motorját, de úgy gondolta, elég lesz, ha 4.000 rielért tölt üzemanyagot.

„A következő hét folyamán a rokonok és a barátok pénzt adtak nekem, minden ok nélkül, így tudtam venni elegendő üzemanyagot és senkitől sem kellett kölcsönkérnem.”

Pheara néhány hét múlva nagy gondban volt. A gyülekezet ugyan is karácsonyi programot készített, amelyre ő 15 barátját hívta meg. A baj ott kezdődött, hogy motoron kellett elszállítania őket a gyülekezetbe. Út közben egyszer csak megállította őket a rendőrség, mivel a barátainak nem volt bukósisakjuk, amely a kambodzsai közúti közlekedésbiztonsági előírások szerint kötelező volt.

A közlekedési rendőr azonban nem is annyira a bukósisakokkal foglalkozott, mint inkább a tulajdonjogi papírokkal. Pheara felhívta a bátyját, aki a motor valódi tulajdonosa volt és megtudta, hogy már rég nem tudják, hol vannak a motorkerékpár papírjai.

Pheara nagyon aggódott. A rendőr elkobozhatta volna a motorját, őt meg lopás gyanújával elfogathatta volna. Hirtelen nem is tudta mit tehetne.

„Ekkor eszembe jutott, hogyan tanított engem imádkozni a lelkipásztorom. Azonnal imádkoztam magamban.” Ekkor odajött hozzánk egy másik, arra járó rendőr és megkérdezte, hogy mi történik? Pheara beszámolt neki. A rendőr erre azt mondta: „Kifizetsz nekem 20.000 riel pénzbírságot, és elmehetsz”.

Phearának persze nem volt pénze, de volt a hátizsákjában egy régi számológépe, amelyet már hetek óta próbált eladni – eredménytele-

nül. Ott hagyta a motorját a rendőrökkel, ő meg elment egy közeli zálogházba. A zálogház tulajdonosa 40.000 riel adott neki a számítógépért. Így aztán ki tudta fizetni belőle a rendőröket.

Ez eset folytán Pheara hite megerősödött. „Ez már azt bizonyította a számomra, hogy van Isten. Isten segített nekem és válaszolt az imámra, amikor bajban voltam.”

A bukósisak nélkül motorozó barátai, akik eljöttek vele meghallgatni a karácsonyi programot a gyülekezetbe, meglepődve mondták: „Neked valóban Isten segített a rendőrökkel való esetben”.

Pheara közben kölcsönkérte az egyik hívő bukósisakját, hogy a többi barátját is elhozhassa az ünnepélyes istentiszteletre.

Ma már keresztelt hívő, egyetlen a családjából. Egyetemre jár és a gyülekezetben minden héten számítógép-kezelésből ad órákat a fiataloknak. Legközelebb az órákat már az új hatásközpontban fogja tartani, amelynek létrehozását e negyedév tizenharmadik szombati adományaival támogatunk. Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a missziómunkát, amely olyan embereknek nyújt segítséget elérni más embereket a helyi közösségekben, mint Pheara is.

A történettel kapcsolatban

- A riel Kambodzsa hivatalos pénzneme.
- Nézzétek meg Pheara-t a következő linken: bit.ly/Yin-Pheara
- A mellékelt linken a történettel kapcsolatos képeket nézhetitek meg: bit.ly/fb-mq

Rövid tények

- Az afgán zászlón kívül a világon csak a kambodzsai zászlón található még egy ma is létező épület képe.
- A lakosság 95% -a khmer nyelven beszél. A második hivatalos nyelv a francia, amelyet leggyakrabban az üzleti és a hivatalos körökben használnak.
- Kambodzsa gazdasága hagyományosan a mezőgazdaságra támaszkodik, a maradék földterületen gumifa-ültetvény van.

20148. november 3.

5. REPÜLNI – ISTENÉRT

Fülöp-szigetek

Dwayne Harris, 39 éves

Dwayne Harris soha nem gondolt arra, hogy valamikor is kilép majd az USA hadseregéből és misszionárius pilótaként fog repülőszolgálatot végezni a Fülöp-szigeteken. Ám egy tűzesetben leégett a háza és vele mindenét elvesztette.

Dwayne Harris egy Montana állambeli adventista családban nőtt fel. Már gyerekkorában szerette a repülőgépeket, és mindig misszionárius-pilóta akart lenni. A középiskola után beiratkozott a washingtoni Walla Walla (WWU) egyetem repülő-technikusi szakára.

Egy évig tartó tanulás után visszatért a montanai szülővárosába, ahol a tanulmányait befejezve repülőszerelői végzettséget kapott, sőt, repülési engedélyt is szerzett. Nemsokára vett magának egy kis, használt repülőgépet és azt szépen rendbe tette. Közben állást kapott a Montanai Nemzetőrségnél, ahonnan elküldték őt helikopter-pilótai kiképzésre.

Keresztényi tapasztalatát illetőleg langymeleg volt.

Egyszer, egyik unokatestvére összehozta őt egy misszionárius pilótával, aki éppen akkor érkezett az USA-ba. Dwayne elrepült a repülőjével Kentuckyba, hogy találkozzon ezzel az emberrel, aki beszélni akart vele a helikopteres misszionáriusi szolgálat megszervezéséről a Fülöp-szigeteken.

De az emberrel való találkozást megelőző este, Dwayne Harrist felhívta a nővére és elmondta neki, hogy Dwayne háza a tűz martalékává vált. Senkinek nem esett baja, de a ház porig égett.

Másnap, amikor elment a missziós-pilótával való találkozásra, ilyen gondolatai voltak: „Isten minden világi dolgot eltüntetett az életemből, amely elválasztott tőle. Aztán megígérte a pilótának: „ha sikerül felbontanom a szerződést a Nemzetőrségnél, akkor szívesen megpróbálnék valami újat a Fülöp-szigeteken”.

Új kötelezettségek

Dwayne Harris nem volt biztos abban, hogyan tudná felbontani a szerződést. Még csak két éve volt a Nemzetőrségnél, a szerződése meg hat évre szólt. Elkezdett imádkozni ez ügyben.

„Amikor leégett a házam, elkezdtem gondolkodni a felelősségeimről. Az esemény kapcsán megértettem, hogy e Földön gyűjtött anyagiak semmiségek az örökkévalósághoz képest. Csak a saját és mások üdvössége a fontos.”

Első alkalommal történt meg velem, hogy komolyan olvasni kezdte a Bibliát és naponta imádkozott. Idővel Isten fokozatosan megváltoztatta. Néhány hónap múlva rájött, hogy ki kell iktatnia a szombat körüli kompromisszumokat. Ugyanis minden hónapban meghívást kapott egy háromnapos katonai gyakorlatra, péntektől vasárnapig, amellyel megrontotta a szombatot.

Dwayne Harris a parancsnok engedélyét kérte a szombati repülések kihagyására, illetve más napon való bepótlására. A parancsnok azonban elutasította a kérését. Dwayne ekkor azt jelentette neki, hogy a következő gyakorlat alkalmával szombaton nem fog megjelenni.

„Igazolhatok neked egy kimaradást”, mondta a szigorú parancsnok.

„Ön tegye azt, amit muszáj, én meg azt teszem, amit kell”, válaszolta Dwayne Harris tisztelegve.

A parancsnok azonban nem igazán tudta mit kellene tennie. Dwayne Harrisnak mindezidáig kiváló katonai dossziéja volt.

A következő néhány hónapban Dwayne péntekenként és vasárnaponként járt a gyakorlatokra. Így imádkozott: „Istenem, vezess oda, ahol szükség van rám. Ha itt van szükség rám, jól van; de ha azt akarod, hogy elmenjek a Fülöp-szigetekre, akkor kész vagyok megtenni.”

Imaválasz

Egyszer a parancsnok magához hívatta, és azt mondta neki: „Beszéltem a zászlóaljparancsnokkal, úgy döntöttünk, hogy nem vesztegetjük az időt, sem a lehetőségeket az ellened irányuló, negatív kezdeményezéseinkkel, így hát megkapod a Nemzetőrség tiszteletbeli elbocsátását.” Dwayne Harris nem hitt a fülének. Hálát adott Istennek és hamarosan megszervezte a Fülöp-szigeteki utat. Utána már minden a helyére került. Az elkövetkező néhány hónapban, a

barátjai segítségével, befektette a megtakarított pénzét és vett egy kis helikoptert.

„Isten mindent rendbe hozott”

Dwayne Harris a feleségével, Wendivel, aki misszionárius-ápolónő, és akivel a Fülöp-szigeteken ismerkedett meg, a Fülöp-szigeteki Adventista Orvosi Repülési Szolgálat (PAMAS) igazgatója. Ez a szolgálat a Keresztény Adventista Egyház missziós tevékenységének a része, amely repülőgépeket és helikoptereket használ az egészségügyi ellátás biztosításához és az evangélium hirdetéséhez.

„Már tíz éve, hogy itt vagyok a Fülöp-szigeteken. Isten hónapról hónapra betöltötte a szükségleteinket. Lassanként elkezdünk bővíteni és terjeszteni a munkát.”

A hadseregtől a missziós szolgálathoz való távozása után, Dwayne Harris megtapasztalta életében a Bibliában írt szavak igazságát: „Tudjuk pedig, hogy azoknak, akik Istent szeretik, minden javukra van, mint akik az ő végzése szerint hivatalosak” (Róma 8,28).

„Isten mindent helyrehoz. Csak hittel kell megragadnunk az ígéreteit.”

A történettel kapcsolatban

- A történettel kapcsolatos képeket itt nézhetitek meg: bit.ly/fb-mq

Missziós adatok

- Az adventista mű a Fülöp-szigeteken 1905-ben vette kezdetét, amikor az ausztrál könyvterjesztő, Robert Caldwell megérkezett és spanyol nyelvű egészségügyi megvallásos könyveket árult.
- 1915-ben a Fülöp-szigeteki nép első alkalommal hallhatta saját tagalog anyanyelvén az adventista üzenetet. A bibliai előadások evangéliumi sorozatát Bibiano Panis tartotta. Az evangelizáció eredményeként 104 személy kereszttelkedett meg és 1916-ban az első adventista gyülekezetet is megszervezték.

2018. november 10.

6. ORVOS-MISSZIONÁRIUSOK

Indonézia

Jay M. Tombokan

Ezek a történetek az adventista Manado kórházból valók, amely 2012-ben részesült a 13. szombati adományainkból.

Jay, egy indonéz kórház orvosa és igazgatójaként, minden évben elkülönít néhány hetet a túlütemezett idejéből, hogy evangéliumi előadássorozatot tartson.

A kórház személyzetét is ugyanerre bátorítja.

Jay doktor rájött arra, hogy a nyilvános előadássorozatoknak köszönhetően a munkatársak közelebb kerülnek egymáshoz a missziós cél elérésében, amely a betegek támogatását és a Jézus Krisztus második eljövételére való felkészítését is magába foglalja.

„Az evangéliumhirdetés az én reggelim és ebédem”, mondta az egyik riportban doktor Jay, amelyet az adventista Manado kórházban levő irodájában készítettek vele. Manado egy 50 férőhelyes egészségügyi létesítmény Celebesz szigeten.

A kórházban megtartott, 2017-es evangéliumi sorozat, a helyi egyházterület támogatásával, 69 személy szövetségkötését eredményezte. Ezt megelőzően, 2016-ban 53 személy keresztkötött meg a hallgatóság közül. Mindkét evangéliumi sorozaton csak orvosok hirdettek igét.

2018-ban ez megváltozott, amikor a kórház három evangéliumi sorozatot is szervezett. Egy sorozatot az orvosok tartottak, egyet a egészségügyi dolgozók és egyet a kórház adminisztrációs személyzete.

„Még mielőtt a világ elé lépnénk, nekünk belső egységre van szükségünk. Amikor részt veszünk a nyilvános evangéliumhirdetéseken, van egy közös jövőképünk.”

Ez volt Jay doktor tapasztalata, aki a Nyugat-Java szigeti Bandung adventista kórház igazgatója. Az öt éves evangéliumi tevékenységük alatt 4000 ember kötött szövetséget Istennel. Az adventista egyház Indonéziában 4 kórházat működtet; a Bandar Lampung és a Medan kórház Szumátra szigeten található.

A Manado kórház 50 ágygal nyitott 2007 decemberében, az akkori egyházunió központjában.

A 2012-es évi, 13. szombati adományoknak köszönhetően ezt a kórházat, 2013-ban 150 ágyásra bővíthették.

Dr. Jay szerint a kórházban azonban komoly hiány van teljes munkaidős szakorvosokból. A kórház 384 embert foglalkoztat, akik közül 90% adventista; a kórház évente több mint 700.000 beteget tud ellátni.

Dr. Jay, aki 2015-ben érkezett a Manado kórházba, nem számított arra, hogy az adventista egészségügyi rendszerben fog dolgozni. Mint nőgyógyász, 7 évig dolgozott az állami kórházban. A szabad szombattal kapcsolatos gondok miatt azonban feladta addigi munkahelyét, majd hamarosan elhelyezkedett a Bandung kórházban, ahol nyilvános evangéliumi előadássorozatot kezdett szervezni.

Úgy véli, hogy az evangéliumhirdetés nemcsak teljesíti a missziós célt, hanem a kórházi személyzet hitét is erősíti. A kórház munkatársai Igét hirdetnek és részt vesznek az ingyenes egészségügyi tanfolyamokon meg orvosi szemináriumokon, amelyeket az evangéliumi összejövetelek idején tartanak.

„Amikor másokat erősítünk, ennek a közvetlen előnyeit mi magunk is élvezhetjük.”

A kórházban négy lelkész tart fenn élő lelki programot, beleértve a 10 napos imádságot meg a napi reggeli istentiszteleteket minden osztályon. 2016 folyamán kilenc páciént kereszteltek meg, 2017-ben még kettőt.

„Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népet, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, amit én parancsoltam néktek: és íme, én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig. Ámen!” (Mát 28,19-20)

„Ezek a versek jelzik a törekvéseinket. Felismerjük az időt, és úgy véljük, hogy Jézus hamarosan jön. Igen! Jézus hamarosan jön.”

A történettel kapcsolatban

- A történettel kapcsolatos képeket itt nézhetitek meg: bit.ly/fb-mq

Rövid tények

- Indonézia 17.508 szigetből álló, nagy ország, amely összesen 1.919.440 km² területet ölel fel. Három időzónát foglal magába, és repülővel - egyik végétől a másikig - 12 órára kell számítani.
- Timor indonéz részét úgy ismerik, mint az „utolsó fejedelmek faluját”.
- Indonézia évente 3.000 tonna békacombot szállít Franciaországnak.
- Indonézia hivatalos nyelve a bahasa (indonéz) nyelv, de emellett még vagy 700 bennszülött nyelv létezik az országban. A legtöbb indonéz lakos legalább két nyelvet tud – a saját bennszülött anyanyelvét, és a Bahasa (hivatalos indonéz) nyelvet, amelyet az iskolában tanítanak.

2018. november 17.

7. A GYÓGYÍTÓ ZÖLDCITROM

Indonézia

Ceren Wuysan, 27 éves

A missziós repülőgép az indonéziai Pápua hegység lábánál tett ki engem és a barátomat. Még mielőtt felmentünk volna a hegyre, hogy elkezdjük a voluntári munkánkat az „egyéves misszió” keretében, bementünk a városba, hogy megvegyük, amire szükségünk lesz. Nem volt sok pénzünk, de a központi üzletben megláttunk valamit, amit mindenképpen meg szeretnénk volna venni: egy zacskó zöldcitromot. Mindketten szerettük és azt is tudtuk, hogy a hegyekben sehol sem fogunk találni.

Két héttel később a Tinibil nevű faluban helyezkedtünk el, de nem volt ötletünk, hogyan tehetnénk bizonyosságot Jézusról a helybelieknek. Elvégeztük a kiképzést az „1000 misszionárius” program keretében, ahonnan ebbe a faluba küldtek bennünket, ahol nem tudtuk, mivel kelthetnénk fel az emberek érdeklődését az evangélium iránt. Eszünkbe jutott, amit a tanfolyamon tanultunk, hogy amikor

nem tudjuk, mit kell tennünk, akkor imádkozunk. Mi is elkezdtünk imádkozni.

Egyszer a falu felé gyalogolva, egy ember, aki az úton találkozott velünk, arra kért minket, hogy vigyázzunk egy kicsit a vak rokonára, akit Máriusznak hívtak. Bementünk Máriusz otthonába és kértük, mesélje el nekünk, mi történt vele, két évvel ezelőtt, amikor megvakult.

„Igazán nem tudom, minden olyan hirtelen történt”, válaszolta fejcsóválva. A falubeliek nem kételkedtek abban, hogy mi történt. Biztosra vették, a gonosz lelkek keze van benne.

Máriusz és a családja támogatást kért. Orvosságot, imát. Én meg a barátom nem tudtuk, mit tegyünk. Hazamentünk és imádkoztunk: „Urunk, ha ezzel kell elkezdenünk a missziós munkánk, akkor kérünk, tégy csodát”.

Eszünkbe jutott a zacskó zöldcitrom, amit a hegy lábánál vettünk. Nem voltunk orvosok, de annyit tudtunk, hogy a zöldcitrom jótékony hatású. Másnap, amikor meglátogattuk Máriuszt, magunkkal vittük a zacskó zöldcitromot. Félbevágtunk egyet és imádkoztunk. Utána Máriusz szemébe cseppentettünk pár csepp zöldcitromot és ismét imádkoztunk. Délután újból meglátogattuk őt, imádkoztunk és pár csepp zöldcitromot a szemébe cseppentettünk. Egy héten át tettük ezt, minden reggel és este. Semmi sem történt. Már éppen fel akartuk adni. Ám a másik hét közepén Máriusz azt mondta nekünk, hogy látott egy kis világosságot, két év után először.

Ezen felbátorodtunk, és még buzgóbban imádkoztunk.

Egy hónap is eltelt már, amikor Máriusz elújságolta, hogy lát egy kicsit.

Ugyanezen a napon elfogyott a zöldcitromunk. Máriusznak azonban nem mondtuk el. Azt mondtuk neki: „Ezentúl más módszert alkalmazunk: csak imádkozni fogunk”.

Néhány héttel később megpillantottuk Máriuszt a házuk közelében levő réten. Szabadon járt-kelt. Látott! Elmondta nekünk, hogy még nem tökéletes a látása, de a normális életmódhoz éppen elegendő.

Máriusz nagyon lelkes volt. Elmondta a falubelieknek, hogy Jézus visszaadta a látását, mert legyőzte a gonosz lelkeket.

Így nyílt nekünk ajtó az evangélium hirdetéséhez. A csodának gyorsan híre ment, és más falvak is tudomást szereztek róla. Az

emberek elkezdtek járni hozzánk, és kérleltek bennünket, hogy imádkozzunk értük és részesítsük őket egészségügyi támogatásban. Pásztornak és doktornak neveztek minket, habár egyikünk sem volt az. Tanulmányozni akarták velünk a Bibliát. Ez imaválasz volt. Bizonyos idő elteltével hét ember lépett szövetségre Istennel.

Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a missziót, így járulva hozzá ahhoz, hogy az evangélium olyan elszigetelt helyekre is eljuthasson, mint Indonézia hegyi falvai.

A történettel kapcsolatban

- Ceren nevét úgy kell ejteni, hogy Kere.
- Ceren 2016-ban maga is szolgált egy évet, mint misszionárius. Most teológiát tanul a Klabat egyetemen, amely az indonéziai Manado közelében működik.
- Nem ajánljuk, hogy otthon zöldcitromot csepegtessenek a szemetekbe.
- Cerent itt nézhetitek meg: bit.ly/Ceren-Wuysan.
- A történettel kapcsolatos képeket a következő linken találhatjátok meg: bit.ly/fb-mq.
- Cerenről még többet is megtudhattok, ha elolvassátok az alábbi linken található (angoly nyelvű) történetet: bit.ly/chief-breaks-vow.

Missziós adatok

- Indonéziában a Keresztény Adventista Egyház a Kelet-indonéz Egyházterületek Uniójából, melynek központja Celebesz szigeten van és a Nyugat-indonéz Egyházterületek Uniójából áll, amelynek a központja Jakartában van.
- Az adventi mű Indonéziában 1900-ban kezdődött, amikor Ralph W. Munson, egy szingapúri, eredetileg más vallású misszionárius, Padangban (Szumátra nyugati részén) adventista egyházmissziót alapított. Elsők között tért meg Taj Hong Sziang, kínai, keresztény vallású lelkész, aki valamikor R. W. Munson szingapúri árvaházában nevelkedett. 1903-ban a Kelet - Indiai szigetvilág az Ausztrál Egyházterületek Uniójának a Missziós területévé vált.

- A Batakland-i (Szumátra) Immanuel Siregar 1905-ben tért meg és lett adventista keresztény a Ralph W. Munsonnal való igetanutmányozásokat követően; ő volt az első indonéz bennszülött, aki megtért. Miután elfogadta Krisztust, visszatért az Észak-Szumátra hegyei közé, ahol az emberevő Batak törzs élt. Elvitte saját népének a reménység üzenetét.

2018. november 24.

8. AZ ÉLETFORMÁLÓ SZEMÉT

Indonézia

Petrus Tobolu, 50 éves

Petrus Tobolu földművelő nagyon mérges lett, amikor megtudta, hogy a 19 éves lánya, Mónika csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. Ő maga laikus lelkipásztorként dolgozott immár 35 éve az egyik protestáns gyülekezetben, Soahukum faluban, amely az indonéz Halmahera-szigeten található.

Nem értette, hogyan keresztelhette meg a lányát az adventista lelkipásztor, az ő beleegyezése nélkül, emellett arra gondolt még, hogy az adventista tan esetleg sátáni eredetű.

Fogott hát egy botot és megverte vele Mónikát. „Mondj le a hitedről”, kiabálta. Mónika sírt, de egy szót sem szólt. Az apja ezen meglepődött, azon töprengett miért nem haragszik rá a lánya.

Mónika egyike volt annak a négy fiatalnak, akiket a Halmahera szigeti bibliatanulmányozás és evangéliumi sorozat után kereszteltek meg. A két, fiatal, egyetemista-misszionárius munkájának az eredményeként ők voltak az első adventisták a szigeten.

Egyszer Mónika egy doboz adventista könyvet hozott haza. Petrus megmérgesedett és a dobozt az udvar végében levő szemetesgödörbe dobta. Esés közben a doboz kinyílt és a könyvek szétszóródtak. Az egyik könyv felkeltette Petrus figyelmét: „A majdnem elfeledett nap”, Mark Finley evangélista könyve. Amikor senki nem látta, felvette a könyvet és még két folyóiratot.

Másnap a könyvet és a folyóiratokat magával vitte a mezőre. Nem igazán tudott azonban a munkára összpontosítani. Délelőtt tízkor

már abbahagyta a munkát és elkezdte olvasni a könyvet meg a folyóiratokat, és majdnem estig csak olvasott. Másnap is ugyanez történt. A könyvben idézett bibliaverseket összehasonlította a saját bibliájával. Az adventista irodalmat így majdnem nyolc hónapig tanulmányozta.

„Észrevettem, hogy amit a könyvben olvastam azt a Biblia alátámasztotta. Folytattam a tanulmányozást, és őszintén meglepett, amit a szombatról olvastam.”

Miután megtudta, hogy a szombat az Úr nyugalomnapja, elkezdett róla prédikálni a saját gyülekezetében.

„Miért nem tartjátok meg a szombatot? Ha nem követitek, amit a Biblia tanít, akkor minek nektek a Biblia?”, kérdezte a híveket.

Az istentisztelet után, a mondottak hatására, a hívők egyenként odamentek hozzá.

„Régóta nem prédikáltak így nekünk”, mondta az egyik hívő.

„Új tanítást hoztál nekünk?”, szolt a másik.

Petrus nem is gondolt arra, hogy ily módon adventista tanítást visz a gyülekezetébe. Ő mindezt bibliai igazságnak tartotta, és csak azt mondta, amit maga is megértett. Végül úgy döntött, hogy megtartja a szombatot.

Amikor Petrus nővére tudomást szerzett arról, hogy az öccsének új hitvallása van, azt ajánlotta neki, hogy csatlakozzon az adventista egyházhoz. Ő ismerte az egyházat, mert a lánya is a Klabat adventista egyetemre járt, amely egy másik szigeten volt.

Petrus nemsokára meghívott néhány adventista lelkészt, hogy prédikáljanak a gyülekezetében. Mialatt az adventista lelkészek Igét hirdettek, a gyülekezet hívei kövel dobálták a gyülekezeti épületet, ezért ki kellett kísélnie az adventista lelkészeket a falun kívüli biztonságba.

A falu népe botokkal és ütlegekkel várta Petrus visszatérését, akinek azonban sikerült valahogy kihúznia magát, majd elhagyta a falut. Úgy döntött megkeresztelkedik az adventista egyháznál.

Petrus ideiglenesen Manadóba vitte a családját, amely Klabat közelében található, és ott, egy evangéliumi sorozat alatt hamarosan meg is keresztelkedett.

Amikor egyszer családostól hazament, a házat már más emberek elfoglalták. A birtokon levő kunyhóban helyezkedtek el és ott éltek a következő két hónapban. Petrus másik két gyermeke, a 13 és a 17 éves fia, akkoriban keresztelkedett meg.

A helybeliek nem engedték Petrusnak, hogy megtartsa a szombatot, ezért végleg Manadóba költöztek, ahol behatóbban kezdték tanulmányozni a Bibliát.

Két évvel később, hazamentek és ismét barátkozni kezdtek a helybeliekkel. A falu hozzáállása az adventista család iránt megváltozott. „Szabadon mozogtunk az emberek között, s közben bizonyosságot tettünk nekik”, mesélte Petrus. „A rokonainkkal kezdtük, és három év után már 27 kereszttel hívő volt a faluban, sőt, gyülekezetet is alapítottunk.”

Petrus ma 50 éves, és gyülekezeti vezetőként szolgál. 2017-ben ő vezette le az első evangéliumi sorozatot, melyet követően hárman megkeresztelkedtek.

„A falubeliek, kezdve velem, eleinte üldözték az adventistákat, ma azonban szombatonként már nyolc család jön össze istentiszteletre.”

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Petrust a következő linken: bit.ly/Petrus-Tobolu.
- A történethez kapcsolódó képeket itt találjátok: bit.ly/fb-mq.

Rövid tények

- Indonéziához 17.508 sziget tartozik, ebből úgy 6.000 a lakott sziget.
- Indonéziában nagyon sok féle állat és növény honos, ezért a biológiai sokféleségben a világon a második helyen áll, mindjárt Brazília után.
- Indonézia az egyetlen hely a világon, ahol még Komodói sárkányt láthatok a vadonban. Borneón kívül még csak Szumátra az egyetlen olyan hely, ahol a vadonban orangutánok élnek.
- Indonézia a csendes-óceáni Tűzgyűrűben található, ahol úgy 150 tűzhányó létezik. Nagy részük nem működik, de évente legalább egyszer történik egy-egy vulkánkitörés vagy/és földrengés.

2018. december 1.

9. VIGYÁZAT, AZ ANYA MÉRGEZ!

Indonézia

Desi Natalia Ango, 21 éves

A 18 éves Desi Natalija Ango nagyon lelkes volt, amikor a barátnőjével együtt megkapták az egy éves misszióküldetést és elmehettek a dél-indonéziai Limbonguba (Celebesz), misszionáriusnak.

Desi azt gondolta, hogy milyen jó lesz majd nekik ebben a nagyvárosban. Amikor azonban megérkeztek a helyi egyházterület irodájába, onnan tovább vitték őket három óras útra, ahonnan motorral még öt órát utaztak a hegyekhez. Az út nagyon csúszós volt, és Desi néhányszor le is esett a motorról. Miután megérkeztek, Desi megtudta, hogy még nyolc órát kell utazniuk a rendeltetési helyükhöz, előbb azonban a helyi hatóságok engedélyét kell megkapniuk ahhoz, hogy felmehessenek a hegyekbe. A limbongi egyházterület irodájának dolgozói lelkesen fogadták majd elkísérték Desit és a barátnőjét a faluba, közben jó híreket közöltek velük.

Amikor a két misszionárius lány megérkezett, a falu népe szertartásosan köszöntötte őket – fekete tollú csirkét vágtak le és sütöttek nekik. A helyi lakosság is sült csirkét evett.

„Mi nem értettük a nyelvjárást, és nem tudtuk mit mondanak. Tehetetlennek éreztük magunkat.”

Ami viszont lényegbevágó volt, hogy a két egyetemista lány azt sem tudta, hogyan kezdjen el nekik bizonyosságot tenni. Ezért kezdetnek kétnapos imát és böjtöt választottak.

Szén és papaya

A második nap folyamán a faluból egy asszony segítséget kért a misszionáriusoktól, és elvezette őket az anyjához, Indo Reko-hoz, aki betegen feküdt az ágyában.

Az idős asszony vérfolyásban szenvedett, hasonló beteg volt, mint az az asszony, akit Jézus meggyógyított, és akiről a Márk 5,25-34-ben olvasunk. A misszionárius lányoknak nem voltak egészségügyi tapasztalataik, és nem tudták, hogy segíthetnének. Volt náluk azon-

ban étkezési szén, amit elkevertek egy kis vízzel, majd az engedélyüket kérték, hogy imádkozhassanak.

„Így imádkoztunk: 'Istenünk, mi hisszük, hogy ezzel az oldattal te meggyógyíthatod ezt az asszonyt.' Gondolkodtunk, hogy tehetnénk-e még valamit?”

Úgy döntöttek, hogy felhívják telefonon az „1000 misszionárius” szervezőit, akik ide küldték őket. A mobiltelefonon nem volt kapcsolat, ezért fel kellett mászniuk a közeli hegy tetejére. Egy órás hegymászás után felhívták a szervezőket és tanácsot kértek az ottani egészségügyi nővértől. Ő azt tanácsolta nekik, hogy nyomkodjanak össze egy papaya gyümölcsöt magvastól együtt, meg egy banánt és azzal etessék Indót.

Amikor visszatértek Indo házába, Desi a beteg nőhöz fordult, és azt mondta: „Keresztények vagyunk, és hisszük, hogy Jézus segíteni fog; ha ezt rendszeresen megeszed, akkor meggyógyulsz.”

A misszionárius lányok a következő harminc napban a papaya és banán keverékével táplálták Indót. Azt is tanácsolták neki, hogy ne egye a tisztátalan állatok húsát. A hónap végén a vérzés megállt, és Indo visszatérhetett a mindennapi kötelezettségeihez.

A falusiak nagyon csodálkoztak, és arra kérték a misszionárius lányokat, hogy gyógyítsák a szeretteiket.

Mérgezésre való figyelmeztetés

A helyi lakosok hálásak voltak minden segélynyújtásért, és felhívták azonban a figyelmüket, hogy egy bizonyos házat legjobban, ha elkerülnek: „Ne menjenek oda, megmérgezik önöket”.

A misszionárius lányok nem hallgattak a nép figyelmeztetésére; hitték, hogy az Úr azért küldte őket, hogy minden házba ellátogassanak.

Amikor bekopogtak annak a bizonyos háznak az ajtaján, egy harminc éven felüli nő örömmel nyitott nekik ajtót, majd azonnal étellel, itallal kínálta őket. Desi a maniókára és a lila kukoricára nézett. Aztán így szólt a misszionárius társnőjéhez: „Tessék, te vegyél először”.

A barátnője szabadkozott: „Nem, nem, tied az elsőség”.

Desi aztán megkérdezte a „Wandi anya”-ként emlegetett nőt, hogy imádkozhatnának-e, mielőtt esznek.

„Mi keresztény nők vagyunk. Mindenért, amit teszünk, imádkozunk”, magyarázta Desi.

Az ima után a lányok ettek az ételből és semmi rossz nem történt velük.

Wandi anya holnapra is meghívta őket, hogy látogassák meg, és ekkor ismét megkínálta étellel a misszionárius lányokat. Ők evés előtt megint csak imádkoztak, és semmi bajuk nem esett. Ez történt két héten keresztül.

Akkor maga Wandi anya tett vallomást a lányokról a falu népének: „Ez a két misszionárius lány nem közönséges lány. Mérgezett ételt adtam nekik két héten keresztül, és semmi bajuk!”

Gyorsan elterjedt a hír a faluban, hogy a misszionárius lányokat nem lehet megmérgezni. Ekkor sokan elkezdtek járni hozzájuk, hogy jobban megismerjék az ő Istenüket.

Desi ma 21 éves és angol nyelvtanárnak tanul a Klabat-i egyetemen, az adventista oktatási intézményben, amely Celebesz sziget északi csücskén helyezkedik el.

Azt reméli, hogy visszatérhet majd a faluba, miután végzett és ott egy általános iskolát nyithat. Az egy éves tartózkodása óta többször is ellátogatott a faluba, és örömmel tapasztalta, hogy Wandi anya most Bibliát tanulmányoz. „Ebben az egy éves időszakban a következő bibliavers erősített és bátorított bennünket: „Tudom, hogy te mindent megtehetsz, és senki téged el nem fordíthat attól, amit elgondoltál” (Jób 42,2). Isten valóban mindent megtehet.”

Köszönjük a missziós adományaitokat, amellyel az evangélium művét és a missziós munkát támogatjátok világszerte.

A történettel kapcsolatban

- Desit itt nézhetitek meg: bit.ly/Desi-Natalia-Ango.
- A történettel kapcsolatos képeket a következő linken találjátok: bit.ly/fb-mq.

2018. december 8.

10. A BONYOLULT BIBLIA

Kelet-Timor

Zelindo João Lay, 42 éves

Zelindo legényként nagy bajkeverő volt. Szerette az italt, a cigarettát és a szerencsejátékot. Kitetováltatta magát és egy utcai bandát alapított. Minden vasárnap elment a templomba, de szájalmasan érezte magát.

Amikor 21 éves lett, úgy érezte, el kell olvasnia a Bibliát. Nem volt Bibliája, de írt a nővérenek, aki Surabayban élt, az 1.400 km-re levő, kelet-timori városban.

„Tudsz nekem szerezni és küldeni egy Bibliát?”

Két héttel később megérkezett a Biblia, amelyet egyetlen hónap alatt elolvasott. Ám nem értette meg az olvasottakat. Fogta és másodszor, sőt, harmadszor is elolvasta, de a szövegből most is sok mindent nem értett meg.

Ez nagyon elszomorította, ezért térdre esve imádkozott: „Istenem, szeretném megérteni a te Igédet, de nem tudom, hogyan. Kérlek, küldd el a te Szentlekedet, hogy Ő vezessen”.

Ezt követően negyedszer is elolvasta a Bibliát, és minden olvasáskor a Szentlélek vezetését kérte. A legnagyobb meglepetésére ez alkalommal sok igehelyet megértett. A második parancsolatnál ledöbbsent: „Ne csinálj magadnak faragott képet, és semmi hasonlót azokhoz, amelyek fenn az égben, vagy amelyek alatt a földön, vagy amelyek a vizekben a föld alatt vannak. Ne imádd és ne tiszteld azokat; mert én, az Úr a te Istened, féltőn-szerető Isten vagyok, aki megbüntetem az atyák vétkeit a fiakban, harmad és negyedíziglen, akik engem gyűlölnék. De irgalmasságot cselekszem ezer íziglen azokkal, akik engem szeretnek, és az én parancsolatimat megtartják.” (2Móz 20,4-5)

Azon töprengett, miért vannak az ő egyházában képek és szobrok?

Továbbra is eljárt vasárnaponként a templomba, és még három évig tanulmányozta a Bibliát. Időközben megnősült és kinyitott két üzletet.

Egyszer egy adventista hívő, Thomas Lopez tért be az üzletébe és kínált fel neki egy könyvet: „A majdnem elfelejtett nap” címűt, Mark Finleytől.

Zelindót megrendítette az a felismerés, hogy a szombat a bibliai nyugalomnap. Eszébe jutott, hogy Thomas a könyv hátuljára írta a telefonszámát. Felhívta hát, és megkérte, hogy találkozzanak.

Amint megérkezett Thomas, Zelindo azonnal rákérdezett: „Miért mondja ez a könyv, hogy a szombat a nyugalomnap, és nem a vasárnap?”

Thomas nem adott neki közvetlen választ.

„Olvasd a Bibliát és engedd meg a Szentléleknek, hogy megmagyarázza”, ajánlotta neki.

Zelindo még egyszer elolvasta a Bibliát. Az új Testamentumban erre a versre figyelt fel: „A szombat végén pedig, a hét első napjára virradólag, kiméne Mária Magdaléna és a másik Mária, hogy megnézzék a sírt.” (Mát 28,1)

Ekkor kapta meg a várt választ. A Szentírás úgy beszélt a vasárnapról, mit a hét első napjáról. A következő szombaton bezárva hagyta az üzleteit és elment a templomba a reggeli misére.

Néhány hét elteltével, az egyik mise után, a pap megkérdezte Zelindót:

„Te vasárnap helyett most szombaton jársz a templomba? A feleségedet és a gyerekeket vasárnaponként szoktam látni.”

„Ahogy én megértettem, a szombat a szent, nem a vasárnap”, válaszolta a papnak. „Nem! Hanem a vasárnap a szent”, bizonygatta a pap.

Zelindo azonban mégiscsak kellemetlenül érezte magát a templomban. Minden alkalommal, amikor elment a templomba, mindig a szobrok és a szentképek mellett kellett elmennie. Amikor letérdelt előttük, akkor is azon töprengett: „Vajon a templomban szükség van ilyen dolgokra? Istenem, te jóváhagyod ezeket?”

Egyszer Ésaías könyvét olvasta: „Én vagyok az Úr, ez a nevem, és dicsőségemet másnak nem adom, sem dicséretemet a bálványoknak.” (Ésa 42,8)

E szavak félelemmel töltötték el. Látta, hogy Isten megtiltotta a képek és a szobrok imadását, ezért úgy döntött, nem fog többé meghajolni előttük.

Felhívta a papot: „A segítségedre van szükségem. Ha nem segítesz, kilépek az egyházból”, mondta beszélgetés közben.

A pap eljött Zelindo otthonába, Zelindo meg már várta a bálványokról és a szombatról szóló kérdésekkel.

„Testvér... Csak higgy! Ennyi elég”, hangzott a pap válasza.

Zelindót azonban ez nem győzte meg. A Szentírás többszöri átolvasása után rájött, hogy a hitünket cselekedeteinkkel bizonyítjuk.

Adventista lett.

Azóta négy év telt el, és Zelindo most is a kelet-timori adventista egyház tekintélyes híve. Munkája folytán többeket Krisztushoz vezetett.

A 2015-ös évi 13. szombati adományok egy részével az első adventista imaház felépítését támogattuk Kelet-Timor fővárosában, Diliben. Nektek is köszönjük, hogy támogattátok a missziót.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Zelindo történetét: bit.ly/Zelindo-Bible.
- A következő linken megtaláljátok a történettel kapcsolatos képeket: bit.ly/fb-mq.
- Zelindóról még többet is megtudhattok ezen az angol nyelvű linken: bit.ly/wife-miracle.

Rövid tények

- Kelet-Timor nemzeti eledele a Pepes Ikan. Az Ikan jelentése „hal” a pepes az elkészítésének a módja. Párolt hal és chili-szós, banánlevélbe tekerve.
- A legenda szerint Timor egy - szigetté alakult - krokodilból keletkezett, egy fiú érdekében, aki segített a beteg krokodilon. E szerint a fiú utódai Timor őslakossága.
- Kelet-Timor állatvilágába az erszényesek, a majmok, a szarvasok, a cibetmacskák, a kígyók és a krokodilok is beletartoznak.

2018. december 15.

11. HITTEL ÉLNI

Thaiföld

Thotmayo „Yoyo” G. Shimray, 33 éves

A házasság nehéz is lehet. Vegyük például Yoyo, az indiai tanár esetét, aki Bangkokban dolgozott, Thaiföld fővárosában.

A felesége, egy fülöp-szigeteki nő, a korati adventista iskolában tanított, egy olyan városban, amely pár órányira volt az otthonuktól. A kisfiuk a feleségénél volt, Koratban.

Yoyo kezdetben szenvedett az ilyen állapot miatt. Szépen keresett a munkájával, ugyanis diákokat tanított számítógép kezelésére egy bangkoki privátiskolában. Emellett szemináriumokat tartott, azzal is szépen keresett, és úgy döntött, hogy mégis Bangkokban marad, amikor a felesége, Carla elmondta neki, hogy az adventista egyház által működtetett, korati nemzetközi óvodában kapott óvónői állást.

Ellenben, valamivel később, Yoyo úgy érezte, nem felel meg neki ez a nehéz házassági állapot. És habár volt elegendő pénze, nem szeretne, hogy a Bangkokban eltelt munkahét után a hétvégét Koratban kellett tölteni. Félt vezetni a sötétben és méghozzá vasárnap este. Végül mégis úgy döntött, hogy Koratban próbál állást keresni.

Ott azonban nem talált megfelelő munkát. Yoyo úgy gondolta, hogy eléggé képzett ahhoz, hogy bármilyen munkát el tudjon végezni, hiszen Bangkokban elárasztották állásajánlatokkal és munkával. Koratban azonban nem volt munka a számára.

A korati iskola egyszer felhívta Bangkokot egy munkaaajánlat miatt, de arról értesítették őket, hogy nem engedhetik el Yoyót, mert aláírt náluk egy munkaszerződést.

Három éven át egyetlen munkalehetőséget se tudott kihasználni. Ez alatt az idő alatt Yoyo elgondolkodott az élet problémáiról. Indiai adventista lelkipásztor családjának tagjaként nőtt fel, ellenben, miután elvégezte a középiskolát, gyakran kötött kompromisszumokat, a szombatot illetően. Thaiföldre a nővére hívta meg. Ekkor ismerkedett meg Carlával, a Fülöp-szigeteki nővel, akivel össze is házasodott. Míg fiatal volt, eljárt az imaházba, de a lelkész fiaként nem érezte jól magát, így az Istennel való személyes kapcsolatát is elhanyagolta.

Most Yoyo úgy döntött, hogy mégis Istenhez fordul: „Istenem, én egymagam ezzel nem tudok megbirkózni. Szeretnék visszatérni a te karjaidba.”

Felmondta a bangkoki munkahelyét és Koratba költözött. A házasságuk alatt ez volt az egyetlen időszak, amikor a felesége keresetétől függött. Yoyo kitartóan imádkozott egy munkahelyért.

Két hónap is eltelt már, és a hite egyre fogyott.

„Kedvetlen és ideges voltam. Megszoktam a munkát és a megbecsülést. Ez egy nagyon nehéz időszak volt az életemben.”

Körülbelül abban az időben a Nemzetközi Adventista Iskola igazgatója elmondta Yoyonak, hogy az iskolának informatikai előadóra van szüksége. Yoyo éppen olyan képzettséggel rendelkezett, amilyenre szükségük volt, ám az igazgató azt is hozzátette, hogy ezt az állást egy olyan személynek szánták, aki kész volna volontőrként dolgozni.

Yoyo azonban nem sokat gondolkodott rajta, elfogadta a felkínált munkát és informatikára tanította a gyerekeket.

Három hét elteltével az iskola igazgatója mégis alkalmazhatta Joyót teljes munkaidős informatikus tanárként és teljes munkaidőben dolgozó, iskolai informatikusként.

Ma már csupán Yoyo a kenyérkereső a családban. Carla felmondta az állását, mert született még egy gyermekük, és most teljesen a gyerekeknek szentelte magát. Igaz, hogy a jövedelmük jóval kevesebb, mint amikor mindketten dolgoztak, de Yoyo vallja, hogy még soha nem volt ilyen boldog, mint most.

„Habár csak én dolgozok, ételből azonban mindig van elég az asztalunkon. Sokszor felteszem magamnak a kérdést, hol volt azelőtt a hitem?”

Kedvenc igehelye: „Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.” (Fil 4,13)

„Elégedett és boldog vagyok, hogy a céлом szerint dolgozhatok.”

E negyedévi adományaink egy részével ezt a thaiföldi nemzetközi iskolát támogatjuk. Új tantermek létesítésével hozzájárulunk ahhoz, hogy az általános iskola mellett középiskola is működhessen. Így újabb tanulókat is tud majd fogadni ez az iskola.

Köszönjük, hogy adományaitokkal támogatjátok a Keresztény Adventista Egyház Misszióját.

A történettel kapcsolatban

- Nézzétek meg Yoyo történetét: bit.ly/Yoyo-Shimray.
- A történettel kapcsolatban képeket is találtok ezen a linken: bit.ly/fb-mq.
- Korat várost Nakhon Ratchasima néven is emlegetik.

Missziós adatok

- A Thaiföldi Misszióhoz 52 gyülekezet és 15.385 hívő tartozik. Az országnak 65.323.000 lakója van, így Thaiföldön minden adventista hívőre 4245 nem adventista személy jut.
- A korábbi thaiföldi missziómunka jobban csak a kínai lakosságra összpontosított. Az első thaiföldi fiatalember 1925-ben keresztkedett meg, aki később a bangkoki szanatóriumban és kórházban dolgozott, igazgatóhelyettesként.

2018. december 22.

12. IMÁDKOZNI AZ ELTŰNT TESTVÉRÉRT

Thaiföld

Saengsurin „Ann” Phongchan, 38 éves

Ann azaz Anna nem tervezte, hogy valaha is keresztény lesz. Édesanyja egyedül nevelte őt és a húgát. Anna, egy Laossal határos falunak a templomába járt meditatálni.

Mindig részt vett a templomi ünnepeken és vallásos tevékenységekben, sőt néha még ott is aludt a templomban.

Aztán úgy döntött, hogy beiratkozik az adventista kollégiumba (Ázsiai – Csendes-óceáni Nemzetközi Misszióiskola), amely autóbusszal 15 órás utat jelentett. Egyik, falujukban rokonlátogatáson levő, lediplomázott egyetemistától hallott erről az intézményről. Azt is megtudta, hogy az egyetemen akár dolgozhat is, és így törlesztheti a tandíjat.

„Tudom, hogy nincs pénzünk, én viszont szeretnék tovább tanulni. El akarok menni oda”, mondta Anna az édesanyjának.

A missziós kollégiumban Anna belemerült a tanulásba és a munkába. Isten azonban nem érdekelte őt. A szombatiskolába is csak az angol nyelv miatt járt, ott hallott – életében először – az ima erejéről.

„Isten bárki életében csodát tehet. Csak hinned kell. Ha bízol benne és imádkozol, Ő meg fog áldani”, tanította őket a tanárnő.

Anna nem hitt Isten létezésében.

„Ha teljes szívetekkel imádkoztok, Isten válaszolni fog az imátokra”, mondta a tanárnőjük. Ellenben Anna továbbra sem hitt Istenben.

Az első ima

A nyári szünetben Anna eltéved a falujuk közelében levő, új üzletközpontban. Délután fél ötkor kellett volna találkoznia az édesanyjával, hogy aztán a buszállomásra visszautazzon a misszióiskolába. Anna sehogy nem találta azt a helyet, ahol találkozniuk kellett volna. Őt óráig kereste az édesanyját. Aggodalmában eszébe jutottak a tanárnő szavai, amit az imáról mondott. Megpróbált imádkozni: „Uram, ha valóban azt akarod, hogy elmenjek oda, ahol Te vagy, és hogy még jobban megismerjelek, akkor segíts nekem, hogy megtaláljam az édesanyámat”. Amikor kinyitotta a szemét, az édesanyja ott állt előtte.

Anna nem késte le az autóbust. Az állomásra érve ugyanis megtudta, hogy a busz – műszaki hiba miatt – késni fog.

„Nem győztem csodálkozni. Ez volt az első alkalom, hogy megtapasztaltam az ima erejét.” Anna azonban továbbra sem akart keresztény lenni.

A második ima

Anna édesanyja és a húga átköltöztek Bangkokba, azért, hogy közelebb legyenek Annához.

Egyszer az édesanyja sírva telefonálta: „Eltűnt a húgod. Nem tudom, mit tegyek.

Anna engedélyt kapott arra, hogy egy vizsgáról kimaradjon. A tanára együtt imádkozott vele, mielőtt elindult volna az állomásra. „Imádkozz tovább és higgy Istenben, Ő mindent jóra fordít”, mondta neki a tanára.

Útközben Anna egészen Bangkokig imádkozott. Amikor megérkezett, megtudta az édesanyjától, hogy valami miatt összezörrentek a húgával, s akkor tűnt el a lány.

„Elmennél megkeresni? Én egész nap keresem”, mondta neki az édesanyja.

Anna három napon át kereste a hűgát. A harmadik nap végén már minden reményt elvesztett, ám nem akart korábban hazamenni az édesanyjához és még jobban szomorítani őt az eredménytelenségével.

Hazafelé menet megállt egy ruhásüzlet kirakata előtt. Abban a pillanatban egy idősebb asszony lépett hozzá, és megveregette a vállát.

„Hazafelé tartok”, mondta Anna.

„Nem kell tovább keresned azt, akit keresel”, tudatta vele az asszony.

Anna ránézett, majd így szólt: „De én senkit nem keresek. Hazafelé tartok”.

Az asszony rövid szünet után hozzátette: „Két-három nap múlva hazaér a hűgod. Nem kell őt tovább keresned”.

„Senkit nem keresek”, mondta Anna határozottan.

A nő csak mosolygott, és leült a járdára.

Anna két nap múlva hazatért a keresésből, a hűga pedig már otthon volt. Erre Anna gyorsan megfordult és elment, hogy megkeresse az asszonyt, akivel beszélt. De sehol sem látta őt. Másnap ismét keres-te arrafelé, ahol találkoztak, de nem találta.

Ezek a figyelemre méltó imaválaszok meglágyították Anna szívét, aki később megkeresztelkedett és biblia-tanítónő lett. Anna ma a Nemzetközi Misszióiskola igazgatónője a thaiföldi Koratban, abban az adventista intézményben, ahol 150 diák tanul.

E negyedévben a 13. szombati adományaink lehetővé teszik, hogy az iskola 12 évfolyamra bővüljön, és több diákot fogadhasson, mint eddig. Köszönjük a missziós adományaitokat.

A történettel kapcsolatban

- Anna teljes neve: Saengsurin „Ann” Phongchan
- A videofelvételt itt találjátok: bit.ly/Ann-miracles.
- A történettel kapcsolatos képeket megnézhetitek a facebook-oldalunkon: bit.ly/fb-mq.

Rövid tények

- Thaiföld az egyetlen délkelet-ázsiai ország, amely a történelme során sosem volt külföldi hatalom gyarmata. Thaiföld thai neve Prathet Thai, ami annyit jelent: a szabadság földje.
- Itt él a világ legkisebb emlőse, a dongódenevér, valamint a világ legnagyobb édesvízi hala a cetcápa.
- Thaiföld fővárosa Bangkok, ahol úgy 15 millió ember él.

2018. december 29.

A 13. SZOMBATI PROGRAM

Kezdő ének:	„Jöjj Megváltóddhoz, ó, jöjj, siess”, (Keresztény himnuszok, 113)
Köszöntő szavak Ima	A szombatiskola vezetőjétől
Program:	„A temperamentum körüli gondok” és „Tanulság a haragról”
Adakozás	
Záró ének:	„Ó, ne menj előlem, Jézus”, (Keresztény himnuszok, 226)
Záró ima	

(Megjegyzés: A Távoli híreket bemutató személynek a történetet nem kell fejből megtanulni, de jól be kell gyakorolnia, hogy szépen, folyékonyan felolvashassa.)

A TEMPERAMENTUM KÖRÜLI GONDOK

Ebben a negyedévben mianmari, kambodzsai, indonéziai, Kelet-Timori, és thaiföldi emberekkel ismerkedtünk. Ma ismét egy thaiföldi történetet fogunk meghallgatni.

Anna gyerekkora óta bajlódott a temperamentumával, amit nem igazán sikerült neki kordában tartania. Makacsul ragaszkodott ahhoz, hogy nem fogja befejezni a középiskolát, mivel nem szereti a tanárait. Egyszer szétfűrészelte édesanyja motorkerékpárjának a láncát, mert nem engedte meg neki, hogy motorozzon.

Így, amikor beírátták a misszióiskolába (a mai Dél-kelet Ázsiai – Csendes-óceáni Nemzetközi Adventista Misszióiskola), az édesanyja utána ment, mert nem volt biztos benne, hogy a lánya nem fog majd balhézni.

„Anya nem bízott meg bennem. Viselkedési gondjaim voltak. Mindig megtettem, amit akartam. Anya folyton attól félt, hogy a vér-mérsékletem miatt egyszer majd börtönbe jutok”, mesélte Anna.

Anna a kollégiumban megtanult imádkozni. Isten különféleképpen válaszolt az imáira. Miután lediplomázott, átadta szívét Jézusnak és megkeresztelkedett.

A nem keresztény barátai emiatt kicsúfolták.

„Te nagyon buta vagy”, mondta egyikük. „Egy szekta tagja lettél”, mondta a másik.

„Nem vagyok én buta, csak nem akarok többé bizonytalan lenni abban, hogy mit is hiszek. Eldöntöttem, hogy keresztény leszek, és az is leszek!”

De otthon volt a legtöbb baja. Édesanyja haragudott, amiért Anna megtagadta gyermekkori hitét, ezért igyekezett őt meggyőzni, hogy visszatérjen a vallásukhoz. Tiltotta neki, hogy imaházba járjon. Arra kényszerítette, hogy a templomban aludjon. Anna meg csak feszítette a helyzetet, amikor az édesanyja arra kényszerítette, hogy levelet intézzon a család istenéhez.

„Nekem most csak egy Istenem van”, válaszolta az anyjának.

Anyja, mérgében bezárta őt a bangkoki lakásukba.

„Itt maradsz a lakásban. Adok neked enni, de sehova se mehetsz el.”

Anna az ablakon át is megszökhetett volna vagy úgy, hogy feltöri az ajtó zárját, de nem tette. A „régii” Annával ellentétben, már nem vesztette el az önuralmát. Végezte a házimunkát és olvasta a Bibliát. Igaz, hogy nem mindent értett meg belőle, de észrevette, hogy amit olvas, mély hatással van rá és megnyugtatja.

Egyszer megkérdezte az édesanyja: „Nos, visszatérsz a család istenéhez?”

„Sajnálom, anya. Nem megyek. Én az Úrban hiszek.”

„Jól van. Járhatsz a saját templomodba.”

Anna boldogan készülődött az imaházba. Ám nagyon meglepődött, amikor az édesanyja kifejezte óhaját, hogy szeretne elmenni vele.

Édesanyja többé nem haragudott rá. Vidám és boldog volt. Később el is mondta Annának, hogy miért olyan boldog.

„Nem is tudom, kinek kell megköszönnöm. A középiskolai tanárainknak, vagy Istennek, hogy egy új lányt kaptam.

Anna azt válaszolta, hogy isteni erő tevékenységének az eredménye ez.

„Mindig gyorsan és gyakran meggondolatlanul reagáltam. Ez volt az, amit édesanyám többé már nem látott nálam”, mesélte Anna.

Anna ma igazgatónőként dolgozik a korati (thaiföldi) Nemzetközi Általános Misszióiskolában, amelyben jelenleg 150 diák tanul.

Ebben a negyedévben a 13. szombati missziós adományaink támogatásával az általuk megvásárolt telken kibővítik az iskolát, úgy hogy középiskolai oktatás is legyen. Az iskola így más, újabb diákokat is fogadhat. Köszönjük, hogy ma is átadjátok a missziós adományaitokat.

TANULSÁG A HARAGRÓL

(A történetet Saengsurin „Ann” Phongchan jegyezte fel.)

Isten szeret engem.

Az egyik barátnőm, mielőtt elutazott Ausztráliába, megkért, hogy időnként látogassam meg a szüleit, akik itt, Thaiföldön élnek.

A barátnőm szülei elég messze éltek tőlem, ezért jól át kellett gondolnom, hogy fogok eljutni hozzájuk. Mivel ez volt náluk az első látogatásom, megtöltöttem a hátizsákomat és mindkét kezemben egy-egy zacskóval indultam útnak. Hívtam egy tuk tuk taxit (riksa), hogy vigyen el az autóbusz állomásra.

Félúton azonban a taxis így szólt: „Nem tudom önt tovább vinni, hívjak egy másik taxit?”

Átültem tehát egy másik taxiba, de ő rossz helyre vitt el engem. Fogtam hát egy harmadik taxit.

Majdnem két óra hosszába került, hogy kiérjek az autóbusz állomásra. Mire az állomásra értem, annyira ideges és mérges lettem, hogy semmi kedvem se volt bárkivel szóba állni.

A hivatalnok megkérdezte: „Hova tetszik utazni?”

„Majd később megmondom”, válaszoltam.

Miután egy kicsit lenyugodtam, megvettem a jegyet és vártam az autóbuszra.

Útközben egyszer csak egy közlekedési baleset mellett kellett elhaladnunk. Egy kigyulladt autóbusz maradványait láttuk. A mi sofőrünk megállt, hogy készítsen néhány felvételt, majd elmondta nekünk, hogy a busz néhány utasa szörnyethalt.

„Ez az a busz, amely a mienket megelőzőleg indult el az állomásról”, tette hozzá. Akkor kaptam észbe, hogy nekem is ebben az autóbuszban kellett volna lennem. Azért késtem le a buszt, mert háromszor kellett taxit váltanom.

A barátnőm szülei nagyon megörültek, amikor megláttak. „Nagyon aggódtunk miattad, mert azt hittük, hogy abban a buszban vagy, amelyik leégett”, mondta a barátnőm édesanyja.

„Isten nagyon jószágos”, mondtam. Ők ugyan nem keresztények, mégis elmeséltem nekik ezt a különös eseményt.

A barátnőm édesapja megjegyezte: „Csodálatos. Az Isten, vagy az angyal aki vigyáz rád, nagyon hatalmas!”

„Igen. Isten valóban szeret engem.”

(Az adományok begyűjtése alkalmi zene mellett.)

A KÖVETKEZŐ NEGYEDÉVI TERVEINK

Az alábbi projektekre fogunk összpontosítani:

Mozambik:

- A mozambiki Beira Adventista Egyetem élelmezési és táplálkozási szakának a bővítése.
- Otthon alapítása Nampuliban olyan gyermekek számára, akiknek a szülei AIDS betegség miatt hunytak el.
- Adventista általános iskola építése Milangoban.

São Tomé és Príncipe:

- Az alkohollal és a kábítószer-függőséggel szembeni küzdelemre irányuló rehabilitációs központ létrehozása São Tomé szigeten.
- Új imaház São Tomé szigeten.
- Auditórium építése egy tizenkét osztályos iskolában a São Tomé szigeten.

Gyermekeink terve:

Portugál nyelvű Bibliák biztosítása a hátrányos helyzetű családok gyermekei számára Mozambikban meg São Tomé és Príncipe szigeteken.

MISSZIÓS FÉNYSUGÁR

Ezt a missziós történeteket tartalmazó folyóiratot az Adventista Misszió Irodája nyomtatja, negyedévenként. A vele járó DVD-n is rajta vannak a világ minden tájáról érkező történetek, azokat a 13. szombati, missziós terveket is beleértve, amelyekre a negyedév végén gyűjtjük az adományt.

A Missziós Fénysugarat felhasználhatjátok:

- § A szombatiskolában
- § A gyermek-szombatiskolában
- § A szombatiskolai előkészületeknél
- § Az iskolai és családi áhítatokon
- § A cserkészeknél
- § Az imaórákon

A DVD teljesen ingyenes.

A missziós történeteket az Internetről is letölthetitek a www.missionspotlight.org

A kiadó megjegyzése: Ha a szombatiskola tagjai valaha is felvetették a kérdést, hogy hová mennek a heti missziós adományaik, akkor talán ez a cikk hasznos lesz a számukra.

MI TÖRTÉNIK A MISSZIÓS ADOMÁNYAINKKAL?

Volt-e már valaha olyan érzésetek, hogy a missziós adományaitokat egy „fekete lyukba” teszitek?

Azt ugye tudjátok, hogy a tizenharmadik szombati adományaitokat mely országok, mely projektjeinek a támogatására külditek? De vajon mi történik a rendszeres szombati missziós adományaitokkal? Mire lesznek felhasználva?

Lehet, hogy meglep benneteket az a tény, hogy a heti missziós adományaitokból világszerte több mint 1000 misszionáriust támo-

gatunk. Valójában, a heti missziós adományaitokat 70%-ban a missziós munka és a világegyház munkájának a támogatására költjük. A Generál Konferencia tehát pénzt különít el a divíziók, a Közel-Kelet, az Észak-Afrikai Unió, és az Izraeli Missziós terület számára, missziós tevékenységek megszervezésének és lefolytatásának céljával.

A többi pénzt a világegyház szolgálatában álló, különféle intézmények és ügynökségek kapják. Például ebből támogatjuk a Loma-Linda egyetem egészségügyi missziós munkáját, az Adventista Világrádió evangéliumhirdetését, meg az ADRA humanitárius szervezet tevékenységét.

Az utóbbi években, világviszonylatban, több millió ember, akik sok kísértéssel néznek szemben, ismerte meg a Jézus Krisztusban való üdvösséget, és csatlakozott a Keresztény Adventista Egyházhoz. E területeken ezer gyülekezetet szerveztünk meg. Azonban, miután megkeresztelkedtek, ezek az új hívők részesülnek-e megfelelő ápolásban? Vajon van-e hozzáférésük azokhoz az anyagokhoz és programokhoz, amelyek segítségével erősödhetnek az új hitükben, és fejlődhetnek a tanítványságban? Van-e ezeknek az új gyülekezeteknek elég lelkipásztoruk?

Missziós adományaitok világszerte támogatják a mű növekedését és fejlődését. Ha még több információt szeretnétek a világmisszióval kapcsolatban, akkor látogassatok el a honlapunkra: AdventistMission.org.

Köszönjük, hogy imáitokkal és pénzeszközeitekkel támogatjátok az Adventista Misszió projektjeit. Ti vagytok azok, akik hozzájárulnak ahhoz, hogy a világszerte élő emberek életei megváltozzanak.

Geri Krauz az Adventista Misszió irodájának az igazgatója.

TOVÁBBI ADATFORRÁSOK

Banglades, Kambodzsa, Thaiföld, Fülöp-szigetek, Indonézia, Mianmar, Pakisztán, Sri Lanka, Kelet-Timor és a Dél-Ázsiai – Csendes-óceáni Divízió különböző kulturális örökségével kapcsolatos, minden egyéb információért forduljatok a helyi könyvtárhoz, valamelyik utazási irodához vagy a kívánt ország nagykövetségéhez. Illetve egyszerűen írjátok be az ország nevét a web-böngészőbe.

A következő weboldalak is hasznosak lehetnek a számotokra:

Mianmar: government website bit.ly/GovMyanmar

Lonely Planet bit.ly/LPMyanmar

Kambodzsa: government website bit.ly/CambGov

Lonely Planet bit.ly/LPCambodia

Fülöp-szigetek: government website bit.ly/GovPhil

Lonely Planet bit.ly/LonPlanPhil

Indonézia: government website bit.ly/IndoGov

Rough Guide bit.ly/RGIndo

Kelet-Timor: government website bit.ly/TLGov

Wikitravel bit.ly/WikiTET

Thaiföld: government website bit.ly/ThaiGovt

Tourism Thailand bit.ly/ThaiTour

A Keresztény Adventista Egyház weboldalai:

Southern Asia-Pacific Division: adventist.asia

Myanmar Union Mission: adventistmm.org

Central Philippine Union Conference: cpucsda.org

Southeast Asia Union Mission: saum.org.sg

Thailand Mission: adventist.or.th

West Indonesia Union Mission: adventist.or.id

Az Adventista Misszió DVD-je mindig ingyenes, és erről meg-
nézhetitek a szóban forgó országokból érkező történeteket, valamint
az adventista egyház világmisziójának más történeteit. Kérjétek
egy DVD másolatot a szombatiskola vezetőjétől, vagy töltsétek le a
DVD-t a következő weboldalon: www.AdventistMission.org és
www.AdventistMission.org/dvd.

Ezt a DVD-t még az adventista egyház hazai honlapján is letölthe-
titek. Címünk: www.subotnaskola.org.

Az Adventist Mission (Adventista Misszió) folyóirata már a
Facebook szociális hálózaton is megtalálható.

Olvassátok, kommentározzátok, osszátok meg a következő
Facebook-oldalon található történeteinket: [www.facebook.com/
mission-quarterlies](http://www.facebook.com/mission-quarterlies).

Célmegvalósító eszközök

Összpontosítsatok a Világmiszióra és növeljétek heti misziós
adományaitokat. Kérjétek meg a szombatiskola bizottságát, tűzzön ki

elétek egy célt, mennyit szeretnétek összegyűjteni. (Legyen kicsit több mint az elmúlt negyedévben, osszátok el az elmúlt negyedév missziós adományait 14 részre: 12 rendszeres szombati missziós adomány és két rész tizenharmadik adományra.)

Mutassátok meg a hívőknek a negyedévi cél elérésének heti grafikonját. Emlékeztessétek a hívőket, hogy a mű a heti szombatiskolai missziós adományoktól függ.

A tizenkettedik szombaton tegyétek közzé a negyedév missziós adományairól szóló jelentést. Bátorítsátok a hívőket, hogy a tizenharmadik szombaton adakozzanak kétszer vagy háromszor annyit, mint az átlagos missziós adományba szoktak. A szombatiskola után számoljátok át és tegyétek közzé, mennyi gyűlt össze. Ez a gyors tájékoztatás bátorítani fogja a hívőket, hogy további igyekezetet fektessenek a missziós munka támogatásába.

E negyedévi projektjeink

1. „Jobb élet” egészségügyi központ Lahore-ban, Pakisztánban.
2. A laoszi Ngai Fonsavan helységben a Namptisavan nyelviskola.
3. Nemzetközi Adventista Misszióiskola, Korat, Thaiföld.
4. „Az élet alapja” Központ Battambangban, Kambodzsában.
5. A „Félsziget” Ifjúsági Missziós Központ, Malajziában.
6. A „Sebu-tó” kiképző és művelődési Központ a Fülöp-szigeteken.

A GYERMEKEK PROJEKTJE:

11 szombatiskolai gyermekosztály Sarawakban, Malajziában.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2018

Istentiszteleti használatra